

Příběhy našich sousedů

SCÉNÁŘ K ROZHLASOVÉ REPORTÁŽI

Zpracovali:

Žáci třídy 9.A Prokop Černoušek, Šimon Orlan Špaček, Tereza Hudečková, Nella Mečkovská,
Johana Chabičová

Pedagogické vedení: Mgr. Silvie Rubešová

ZŠ a MŠ Brno, Antonínská 3, p.o. ,Brno

Pan Leopold Trněný se narodil v Praze, odkud se v 10 letech přestěhoval do Brna. Po skončení základní školy pokračoval studiem oboru spojový mechanik. Hned v prvním ročníku dostal jako vzorný učeň za odměnu třítydenní brigádu v Jugoslávii. Poté ho ale čekala nelehká cesta domů.

Po návratu, po ukončení, to byl právě rok 1968, to jsme jeli vlakem do Vídně a najednou jsme se nedostali dál, byly zavřené hranice. Přijela nás zachraňovat sovětská vojska, tak jsme se nedostali dál.

Týden ve Vídni. My, kteří jsme se nedostali nikdy ven. A jenom takovou vsuvku, takovou příhodu, když jsme tam chodili po Vídni, samozřejmě památky a všechno, tak za námi chodil nějaký pán. Pak nás oslovil a ptal se nás, odkud jsme. Tak jsme říkali, že z Brna. Závěr byl ten, že nám nabídl všem čtyřiceti, co jsme tam byli, že nám zaplatí letenky do Kanady, že nám sežene práci, ale pracovat už musíme sami. Já jsem říkal, tohle to říct klukům, tak by asi polovina odjela. A co řekneš doma rodičům, že malej synátor je někde v Kanadě. Tak jsme ani kamarádům neřekli, že máme takovou možnost. A za týden jsme přijeli domů.

Po skončení vysokoškolského studia byl na vojně u raketového vojska. V závěru služby odjel s vojáky na střelbu do Volgogradu.

Když se v tom Rusku, v tom pouštním kraji skončí zaměstnání, tak to ti končí někdy ve čtyři hodiny a máš od čtyř do rána do nějakých šesti, sedmi hodin volno. Lovili jsme přátelé, a teď mě odpusťte, když to takhle řeknu, nebylo to od nás asi hezký, ty písečný zmije, pak ty pavouky, ty chlupatý tarantule. A v noci jsem chytil noční motýly.

Nyní, i když je v důchodu, je pořád velmi aktivní. Věnuje se vnoučatům, chalupařím, fotím, pracuje se dřevem, jezdí na kole. Jeho celoživotní láskou je vysokohorská turistika.

Nízký Tatry jsme šli, hřeben. A zatáhlo se. Za chvíli černo. Tak jsme slezli kousek z vrcholu dolů. Postavili jsme stan. Byli jsme tři v malém puťáku, jestli vám to něco říká. Áčko. Tři jsme tam seděli na bobku. A teď to začalo. Hřmění, sníh, kroupy. Okolo nás to tlouklo a najednou rána jak z děla. A kamoš Jirka, jak seděl na bobku, se najednou našprajcoval a zůstal tuhej. Tak jsme ho rozdejchali, to se nám podařilo. My jsme si mysleli, že ten blesk udeřil do hliníkové tyčky. Tak jsme byli hrdinové, že jsme to přežili, a že to přežil i Jirka.

Po získání úplného středního odborného vzdělání se přihlásil na Pedagogickou fakultu v Brně. Třídní učitel ho odrazoval od studia s tím, že je dělnický kádr, že ho nevezmou a bude muset jít pracovat.

Já říkám, pane inženýre dobře, já to vím, respektuju, ale za zkoušku nic nedáš. Čímž vám chci říct, když něco chcete, běžte si za tím. Běžte si zatím tak, že uděláte všechno proto, aby to dobře dopadlo. Ne že to vzdáte, s táhnete kalhoty, nejdete dál. Bojovat.

A to je zpráva pro všechny!